

[Anker Jørgensen.]

sidigt overgreb, og det er egentlig fantastisk, at statsministeren lægger navn til denne helhedsløsning.

Der har i dag været nævnt helhedsløsningen af 1963. Jeg vil gerne minde om den helhedsløsning, der blev forelagt i 1967. Det var, da den daværende socialdemokratiske regering fremlagde et forslag til helhedsløsning, efter at England havde devalueret meget kraftigt. Som det måske huskes, var denne helhedsløsning gennemforhandlet med organisationerne på arbejdsmarkedet og var i hvert fald accepteret af lønmodtagernes organisationer. Der er en tydelig forskel på dengang og nu.

Hvad så vi så dengang, da den nuværende statsminister var en af oppositionens politikere? Den nuværende statsminister angreb dengang sammen med VKR-partierne dette indkomstpolitiske forlig, og vi måtte konstatere, at det faldt.

Det, vi ser nu, er et sådant overgreb på arbejdsmarkedets overenskomster, at det i virkeligheden kan være begyndelsen til en ødelæggelse af det demokrati, der bl. a. også finder sted i lønmodtagernes organisationer. Det er en undergravning af retstilstandene på arbejdsmarkedet og derfor meget mere farligt, end en kortsynet vurdering egentlig forstår. Jeg mener også, at et lønstop af den karakter, man her lægger frem, er urealistisk. De stærke skal nok klare sig alligevel; de svage grupper, de lavtlønnede grupper, indirekte også med virkning for pensionisterne, vil komme til at halte bagud i den indkomststudvikling, der finder sted.

Angrebet på dyrtidstillægget. Lad mig først sige, at socialdemokratiet også er tilhængere af ensartede dyrtidstillæg. Det foreslog vi allerede i helhedsplanen, som vi fremlagde i august måned i år, men det forudsætter, at der så på andre områder skal optages særlige forhandlinger med tjenestemændenes organisationer. Men regeringen ophæver ganske enkelt dyrtidsreguleringen, så nu er det altså ikke et spørgsmål om bare at gøre det ensartet.

Der har også været talt en del om den jordpolitik, som regeringen har som et led i denne helhedsplan. Jeg vil nøjes med at sige, at den er et udtryk for, at regeringen har forhandlet med en interesseorganisation, nemlig landboorganisationerne, og er blevet

enig med den i fuld forståelse, for naturligvis er dette stykke kapitalvindingslovgivning ikke i lønmodtagernes interesse, men derimod i landbrugets interesse.

Arbejdsløsheden gøres der ikke noget effektivt ved i regeringens forslag. Må jeg generelt sige: arbejdsløsheden er noget, som nogle partier og grupper søger at misbruge, mens andre grupper søger at bruge det som led i den økonomiske politik. Det virker godt i en liberal økonomi at få en afmatning af konjunkturerne via en arbejdsløshedsreserve. Socialdemokratiet ønsker at genskabe beskæftigelsen og har lagt ganske konstruktive forslag frem.

Bag det hele ligger den usikre politiske situation. Den bunder i regeringens ønske om at svæve frit over alle folketingets partier. Statsministeren har ikke ønsket at knytte partier sammen om en langsigtet politik, men derimod at springe fra den ene politiske kombination til den anden og ligesom at være den frit svævende, der nok kan samle Gallup, men ikke kan lave langsigtede løsninger.

Socialdemokratiet har gennem forhandlinger indgået forlig med regeringen for om muligt også at kunne arbejde os frem til en langsigtet politik. Men selv de forlig, som vi har været med til at lave med regeringen, har regeringen tilladt sig at fortolke på en måde, som jeg vil kalde meget liberal.

Se, alt dette har skabt usikkerhed i folketingets partier, der ikke rigtig ved, hvor de har regeringen. Vi har også hørt det her i dag.

Socialdemokratiet har fremlagt alternative løsninger på de problemer, vi står over for. Vi anerkender behovet for tilbageholdenhed i indkomststudviklingen, men det skal gælde alle former for indkomster, altså ikke bare lønmodtagerindkomsterne. Vi erkender, at det kan være nødvendigt med indkomstpolitik, men i så fald skal det først og fremmest gøres i samarbejde med lønmodtagerne og deres organisationer. Lavtlønsgrupperne skal under alle omstændigheder have justeret deres lønninger, netop fordi det er disse grupper, der i overenskomstperioden ikke vil kunne følge med.

Også angrebet på dyrtidsreguleringen må vi afvise. Hvis en indkomstpolitisk løsning skal laves, så er det en absolut forudsætning, at der gennemføres en effektiv